

«Сурри – сана, сурри – мана...»

Сурри – сана, сурри – мана,
Ку вайӑ маншӑн питӗ паллӑ...
Пӗр пӗтӗм сес вутри чуна
Лӑплантармалӑх вай-хаваллӑ.

Турам кӑна хурса ума
Ыттисене сунтар кас-ирӗн,
Мана хавхалану тупма
Пӗр пӗтӗм тулӑх туйӑм кирлӗ.

Сурри вӑл йӑпанма кӑна,
Тӗпренчӗк – вӗлтӗр саланмашкӑн.
Сурри – лешне, сурри – ӑна,
Чӑпай* вара никамшӑн.

(* Чӑпай – тулли, пӗтӗмми (вак укҫа – чӑпай укҫа))

*Станьял, В. «Сурри – сана, сурри – мана...» / В. Станьял // Чӑваш
литературин антологийӗ. – Шупашкар, 2013. – [Т. 2] : Поэзи. – С. 424-425.*